

mener, det er et skråplan, vi er ude på, så lang tid vi ikke har en helt klar mening med, hvad vi vil nede i Kosovo. Som det har været udtrykt, kom det tydeligt frem under forhandlingerne i udvalget her i nat, som har stået på her til kl. 3, at der er jo ingen bestemmelse for, hvad der skal ske efter et eventuelt bombardement, og ligeledes blev det jo også klart, at der ikke er et helt klart FN-mandat.

Fremskridtspartiet er af den opfattelse, at vi er i gang med noget, der kan blive til noget, der ikke er til gavn for verdensfreden. Derfor indstiller vi forslaget til forkastelse.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Først nogle bemærkninger til hr. Søndergaard. Hr. Søndergaard spurgte til selvbestemmelsesretten for albanerne i Kosovo. Jeg redegjorde under udvalgsarbejdet for de betænkeligheder ved selvstyre eller uafhængighed i Kosovo, som gør sig gældende i nabostaterne. Det er udpræget noget, der også gør sig gældende f.eks. i Rusland. Det er derfor en vurdering – jeg tror, den er aldeles rigtig – at en sådan tanke om et uafhængigt Kosovo med sikkerhed yderligere ville medvirke til at destabilisere hele regionen. Men det betyder jo ikke, at der ikke er megen forståelse for den særlige situation, som kosovoalbanerne befinder sig i. Det gælder både i FN-vedtagelser, og det gælder i EU's vedtagelser, at man her arbejder for, ønsker at skabe en særlig status for Kosovo med udstrakt selvstyre.

Jeg mindede også om under udvalgsarbejdet, som hr. Søndergaard jo ved så godt som nogen, at den nuværende konflikt har sine rødder, sine i hvert fald nyeste rødder, i beslutningen i 1989, da Milosevic ophævede selvstyret for Kosovo. Der er altså ikke tale om, at vi vender det døve øre til de politiske krav, som man har fra kosovoalbansk side.

Hr. Søndergaard var derefter så elskværdig at citere fra en artikel, som jeg havde skrevet i 1995, og spurgte, hvad der er sket siden. Ja, der er sket det, at der i denne sag er meget stærke modstående hensyn. Der er jo helt konkret sket det, at vi oplever, at i Kosovo bliver hær- og sikkerhedsstyrker sat ind imod civilbefolkningen, kvinder og børn, med uhørt brutalitet. Huse, landsbyer brændes af, afgrøder ødelægges med ingen anden hensigt end at ødelægge tilværelsen for det store flertal af de mennesker, der bor i Kosovo.

Det er det, der er sket. Det er så stærke modstående hensyn, at det selvfølgelig må veje tungt, også for et parti som Det Radikale Venstre med vores særlige tradition. 300.000 kosovoalbanere er fordrevet under uhørt brutalitet, 50.000 af dem lever i bjerge og skove og tør ikke vende tilbage. Det er jo ikke kun et spørgsmål om, at serberne måske er væk fra landsbyerne, hvor de kom fra, men det er et spørgsmål om, at de ikke tør vende tilbage, før de er sikre på, at serberne endelig er væk. Og det er derfor, at det er så vigtigt at nå frem til politiske løsninger, som giver sikkerhed for kosovoalbanerne, så de tør vende tilbage.

Så spørger hr. Søndergaard: Findes der tilfælde, hvor NATO har handlet uden hjemmel? Mig bekendt er svaret nej. I denne situation har vi klart gjort rede for, at først når den endelige beslutning om militær indgriben skal træffes, vil det være muligt at foretage en vurdering af, om der foreligger det fornødne retlige grundlag. Vi skjuler ikke, at det ikke er en situation, vi kan afklare i dag. Det er lagt klart og tydeligt frem. Jeg synes, det er klar tale, og jeg synes, at det er det mest regulære.

Til hr. Villy Søvndal vil jeg sige, at kontakten til Rusland på ingen måde er sat til side. I eftermiddag finder der et møde sted i Kontaktgruppen. Det har været uklart. Endnu i går aftes så det ud til, at det måske ikke blev til noget. I dag tyder alt på, at Kontaktgruppen mødes i London, alt tyder på, at der også vil finde et møde sted i NATO-Rusland-Rådet i morgen. Og jeg må sige, at jeg synes, at det er overmåde klogt og rigtigt at have en meget tæt dialog imellem NATO-landene og Rusland.

Så vil jeg sige til hr. Villy Søvndal, at hr. Villy Søvndal tog helt oplagt fejl i Iraksørgsmålet. Vore vedtagelser i Iraksagen var med til at skabe en løsning. Også dengang førte hr. Villy Søvndal et meget voldsomt sprog som i dag, hvor der var tale om voldtægt af FN-pagten. Hvad blev resultatet af Irakkrisen? En forbedret situation og i virkeligheden en sejr for FN. Hr. Villy Søvndal tog også under anvendelsen af meget voldsomt sprogbrug grusomt fejl, da vi besluttede os for at sende tropperne ind i Albanien, som blev en succeshistorie for en fredsbevarende indsats – ikke at det har betydet, at Albanien er et samfund, der nu er i smult vande, for det ved vi alle sammen det ikke er – som løste en øjeblikkelig kaotisk krisetilstand i landet og i hvert fald gav et skub. Også her tog hr.